

NORA ROBERTS

AZ ŐRZŐK-TRILÓGIA HARMADIK KÖTETE

Az Üvegsziget

ELSŐ FEJEZET

NINCS, AMITŐL FÉLNIÉ kell annak, aki képtelen meghalni. Egy halhatatlan, aki hosszú élete során szinte mindig katona volt, nem retten meg attól, ha egy istennel kell szembeszállnia. A katona, bár természeténél fogva magányos harcos volt, megértette, mi a kötelessége, és hű maradt harcostársaihoz.

A férfi, a katona, a magányos, akinek öccsét a szeme látára ölte meg a fekete mágia, akinek a saját élete is tönkrement akkor, aki egy isten örült mohósága ellen harcolt, tudta, mi a különbség a sötétség és a fény közt.

Nem rémisztette meg, hogy bajtársa, az utazó átrepítette az űrön, mert érezte társai jelenlétét a forgószélben, a villogó fényben, a lélegzetelállító sebességnél is. Ott volt a varázsló, akinek olyan ereje volt, amelyet Doyle még sosem látott. A nő, a látó, aki összefogta a csapatot. A bűbájos sellőlány, maga a bátorság és szívbéli jóság, a hűséges és bátor utazó, aki nem utolsósorban kiváló mesterlövész is. És a nőstény farkas, mert éppen akkor volt holdtölte, amikor el kellett utazniuk a szépséges Capri szigetéről, a véres csatáik színhelyéről.

A farkas felvonított, de abban a hangban Doyle nem félelmet hallott, hanem ugyanazt az atavisztikus izgalmat, ami az ő vérében is lüktetett.

Ha már egyszer az életét, a sorsát másokhoz kell igazítania, igazán rosszabbul is járhatott volna, gondolta.

És akkor megérezte Írország illatát, a párás levegőt, meglátta a sok zöldet, és megnyugodott. A sors fintora, hogy visszakerül ide, ahol kettétört az élete... és a szíve.

Felkészült a földet érésre, de így is hatalmasat puffantak.

Ha nem is tud meghalni, azért ha így ér földet, hogy belerázkódik, attól eláll a lélegzete is.

– A francba, Sawyer.

– Bocs – szólalt meg a fiú Doyle balján, kicsit nyöszörögve, levegő után kapkodva. – Sokan voltunk. Annika?

– Nem sérültem meg. De te... – csilingelte a lány. – Te megsérültél. Gyenge vagy még.

– Nem vészes, de te vérzel.

A lány mosolya olyan volt, akár a napfény.

– Semmi bajom.

– Legközelebb talán ejtóernyővel kéne leereszkednünk – nyöszörgött Sasha.

– Na, jól van, te is megvagy.

Ahogy Doyle szeme megszokta a fényt, látta, hogy Bran megmozdul és magához húzza Sashát.

– Megsérültél?

– Nem, nem – rázta a fejét a lány –, csak pár horzsolás meg vágás. De a levegőt is kinyomta belőlem a landolás, pedig hozzá kéne szoknom. Hol van Riley?

Doyle oldalra fordult, és megpróbálta feltolni magát, amikor keze a bundához ért. A farkas felmordult.

– Itt van – szólta a férfi, és belenézett a sárgásbarna szem-párba. Dr. Riley Gwin, a híres régész... és egyben lycan. Farkaslány. – Nehogy megharapj – horkant fel Doyle. – Jól van, azt hiszem, azt mondja, hogy farkasalakban gyorsan gyógyulnak a sebei.

Doyle felállt, akkor tudatosult benne, hogy bármilyen durván értek is földet, Sawyernak sikerült az utazás. Elszállított mindent, ott voltak a fegyverek, a bőröndök, a könyvek

lezárt dobozban, a térképek és a többi holmi a hűvös, harmatos fűvön.

És, ami számára igen fontos volt, a motorkerékpárja is sértetlenül megérkezett.

Elégedetten nyújtotta a kezét Sawyernak, és talpra segítette a fiút.

– Végül is nem rossz.

– Aha, nem – felelte Sawyer, és beletúrt napszítta hajába, majd mosolygott, mert Annika vetett pár cigánykereket. – Van azért, aki élvezte az utazást.

– Jól csináltad – mondta neki Bran, és a fiú vállára tette a kezét. – Nem semmi, ugye, hat embert és a holmit pár perc alatt szállítani át a tengeren.

– Fáj is a fejem rendesen.

– Van neked még más bajod is – mondta Bran, és felemelte Sawyer kezét, azt, amellyel Nerezza haját fogta, amikor magával ragadta. – Ezt majd rendbe hozzuk, meg a többi sebet is, ami még ellátásra szorul. Sashát be kéne vinni, kicsit bizonytalanul érzi magát.

– Jól vagyok – mondta a lány, de ülve maradt a földön. – Csak kicsit szédülök, kérlek, ne... – tette hozzá, és fel-tápaszkodott a térdére Riley mellett. – Még ne. Előbb hadd tájékozódjam. Futni akar – mondta, ahogy ránézett Riley-ra.

– Minden rendben, itt nem érheti semmi baj – szólta Bran, és felsegítette a lányt. – Enyém az erdő – fordult Riley-hoz –, és most már a tiéd is.

A farkas megfordult, nekiiramodott, és eltűnt a fák sűrűjében.

– Mi van, ha eltéved? – kérdezte Sasha.

– De hiszen farkas – mondta Doyle –, és nyilván sokkal jobban kiigazodik errefelé, mint bármelyikünk. Épp, amikor elindultunk, akkor változott át, úgyhogy kell neki a mozgás, de akár nő, akár farkas alakjában van is, tudja kezelni a helyzetet.

Doyle háttal állt az erdőnek, ahol gyerekkorában futkározott, később vadászott, és ahova elbújhatott, ha egyedül akart lenni. Valaha ez volt az otthona... és most a Brané.

Igen, a sors kegyetlen.

A ház, amelyet Bran Clare megye tengerpartjára építtetett, Doyle-ban felidézte a saját emlékeit. Itt élt a családjá évszázadokon át.

Elmúlt, mondta magának, már évszázadokkal ezelőtt. Porrá lett a ház, és a családom is.

Helyében itt áll ez a nagyszerű kastély.

Milyen szép, merengett Doyle, egy varázslóhoz illően néhány ötletgazdag részlettel. Talán még a régi házból maradt az a terméskő, amely felfut egész a harmadik szintig, kétoldalt egy-egy kerek torony, köztük a terasz, pazar kilátással a sziklákra, a tengerre és a mezőkre.

És mindezt kiegészíti a tündérekhez méltó kert, a buja virágok illatát felkapta a szél.

Doyle elérzékenyült, az anyjára gondolt, meg arra, menyire szeretett itt lenni.

Aztán összeszedte magát.

– Szép házad van.

– Szép a környék is, és mint Riley-nak is mondtam, ugyanúgy a tiéd is, mint az enyém. Legalábbis én így érzem – tette hozzá, amikor látta, hogy Doyle a fejét csóválja.

– Összejöttünk – folytatta Bran, a szél belekapott éjfékete hajába. – Egy bizonyos cél érdekében kerültünk össze, együtt harcoltunk, ontottuk a vérünket, sőt még biztosan fogjuk is. És most itt vagyunk, a te őseid földjén, ahol én úgy érzem, építenem kell. Ez sem lehet véletlen, és mi ki is használjuk majd.

Annika, hogy megvigasztalja Doyle-t, megsimogatta a férfi karját.

– Nagyon szép itt. Érzem a tenger illatát, és hallom a moraját.

– Pedig jó messze van – mondta mosolyogva Bran. – De gondolom, te könnyen odatalálsz. Majd reggel többet is látunk belőle. Most hordjuk be a holminkat, és pihenjünk egy kicsit.

– Igazad van – felelte Sawyer, és felemelt néhány dobozt. – Én biz’ isten, enni is tudnék.

– Mindjárt készítek valamit – szólott Annika, és átölelte a fiút, hevesen megcsókolta, majd felkapta a táskáját. – Van enivaló, Bran? Amit elkészíthetek, míg te a sebeket látod el?

– Intézkedtem, hogy töltsék fel a konyhát – mutatott a nagy boltíves ajtóra. – Nincs zárva a ház.

– Fő, hogy sör legyen – szólalt meg Doyle, majd felkapta a két fegyvertokot, és elindult Annika és Sawyer után befelé.

– Fáj a lelke – mondta Sasha Brannek. – Érzem a fájdalmát, az emlékek és a veszteség kínját.

– Igazán nagyon sajnálom, de mindnyájan tudjuk, oka van annak, hogy éppen ide vezettek a szálak. Itt találjuk meg az utolsó csillagot, és itt fejezzük be ezt a történetet.

– Mert mindennek ára van – sóhajtott a lány, nekitámaszkodott Brannek, és lehunyta kék szemét, amely alatt sötét karikák voltak a csatától és az utazástól. – De Annikának igaza van, nagyon szép ez a ház. Döbbenetes, Bran. Tucatszor le akarom festeni.

– Sok tucatszor lefested majd, lesz rá időd – szólott Bran, és maga felé fordította a lányt. – Mondtam, hogy ugyanúgy Doyle-é és Riley-é, mint ahogy az enyém. És Annikáé meg Sawyeré. Mondd, akarsz velem itt élni, legalábbis az időnk egy részében?

– Igen, akarok, veled bárhol. Most azonban megyek és megnézem, bent is olyan szép-e, mint kívülről.

– Most, hogy itt vagy, már igazi otthon – mondta Bran, és intett egyet, mire minden ablakban kigyúlt a fény, és a kereti örvények mentén is fények pislákoltak.

– Eláll a lélegzetem is – sóhajtotta Sasha, majd felkapta a legfontosabb csomagját, a festőkészletét.

Bementek a házba, a tágas előtérben ragyogott a széles deszkákból készült padló. Egy tömörfa asztalon, amelynek lábai tekergőző sárkányokat ábrázoltak, kristálygömbök és egy hosszú váza állt, fehér rózsákkal.

Az előtérből nyíló nappalit kanapéék, több masszív asztal és csillogó lámpák tették otthonossá. Bran ismét intett, és a kőkandallóban felizzott a tűz. Akkor volt a kandalló, hogy még Doyle is elért volna benne kitárt karral.

Meg is jelent a férfi az ajtóban, felszaladt a szemöldöke, és söröspoharát magasra emelte: – Öcsém, te aztán megadtad a módját.

– Úgy bizony.

– Hozok be még italt, de előbb nézd meg Sawyert. Elég fáig fáj a feje, látom rajta, és csúnya égési sebei vannak. Annika is súlyosabban sérült, mint amit beismer.

– Menj csak, Bran, lásd el Sawyert és Annikát, én majd segítek Doyle-nak.

– Sawyer a konyhában van Annikával – mondta a férfi, és Sashára nézett. – Egyedül is be tudom hozni a többit, ráadásul neked is vannak sebeid a csatából, Szösi.

– Nem vészes, jól vagyok. A szédülés ezúttal csupán néhány percig tartott, a többi várhat. De ha lenne egy pohár bor, az jólesne.

– Persze hogy van. Megyek, megnézem a fiút, aztán majd segítek.

Kiment Doyle-lal, kezdte behordani a táskákat, majd az erdő felé nézett.

– Visszajön, majd ha kifutotta magát – szólta Doyle, és nagyot húzott a sörből. – Te persze, tyúkanyó, jobban örülnél, ha minden kiscsibe itt lenne a fészekben.

Sasha megvonta a vállát.

– Hát igen. Már... már egy napja, hogy elment.

– Amikor megtaláltuk a második csillagot, mosolygott a szemed, eltűnt belőle a szomorúság.

– Egy éve még tagadtam, hogy mi is vagyok valójában. Nem tudtam semmit az olyanokról, mint ti, sem az istenekről, legyenek akár jók, akár rosszak. Nem ártottam senkinek, és nem is...

– Akik ellen most harcoltál, és akiket megsemmisítettél, nem *valakik* voltak, hanem Nerezza által teremtett *dolgok*.

– De Doyle, voltak ott emberek is.

– A Malmon által fizetett zsoldosok, akiket azért bérelt fel, hogy megöljenek minket, vagy valami még annál is rosszabbat tegyenek velünk. Elfelejtetted, mit tettetek Annikával és Sawyerral a barlangban?

– Nem, nem felejtettem el – felelte Sasha, megborzongott, és szorosan összefonta karját a mellén. – Soha nem fogom elfelejtani. És azt sem fogom megérteni, hogyan képesek emberi lények pénzért kínozni és ölni. Nerezza ilyen, őt elvakult hatalomvágy és mohóság hajtja. Malmon mindent eladott ezért, Nerezza megvette a lelkét, az emberségét, most ő is csak egy teremtmény, egy tárgy. És semmi kétség, Nerezza velünk is ezt tenné.

– De nem fogja. Azért nem, mert mi nem vagyunk megvásárolhatók. Ma is megsebeztük. Én már több éve keresem a csillagokat, mint amennyit el tudtok képzelni, és már közel jártam, vagy legalábbis azt hittem. De a közel az még semmit nem jelent.

Megint kortyolt egy nagyot a sörből.

– Nem szeretem a sorsot vagy a végzetet kifogásként használni, de a tény az, hogy nekünk hatunknak együtt kell megtalálnunk a Sors csillagait és véget vetnünk Nerezza uralmának. Te többet érzel, mint mások, ez a te adottságod, de egyben az átkod is, hogy látsz és érzel. E nélkül az adottságod nélkül nem lennénk ott, ahol vagyunk. Ráadásul úgy lősz

célba, mint aki egyik kezében íjjal, a másikban nyílvezzővel született.

– Ki gondolta volna? – sóhajtott fel Sasha. – Érzem, hogy fáj a szíved, sajnálom.

– Megbirkózom veled.

– Tudom, hogy neked is itt kell lenned, hogy újra ezt a földet tapossa a lábad, ezt a tengert nézd és hallgassad a zúgását. És nemcsak azért, hogy a csillagokat felkutasd, nemcsak, hogy Nerezza ellen harcolj, hanem... nem vagyok benne biztos, de lehet, hogy vigaszt is találsz majd itt.

– Nekem már régen nincs itt semmim.

– És mégis – suttogetta a lány –, neked volt a legnehezebb erre a helyre jönni, maga az út pedig Riley számára volt a legmegerőltetőbb.

– Ha figyelembe vesszük, hogy épp most győztünk le egy istent és gyilkos lakójait, egyikünk számára sem volt az a kimondott fátylás menet. De igazad van – tette hozzá –, Riley-nak nagyon nehéz.

Kopott bőrkabátja zsebébe rakta az üres sörösüveget, és újabb csomagokat vitt be a házba.

– Riley majd kirohangálja magát, és reggelre itt lesz. Szedd össze, amit akarsz, én majd viszem a többi. Mindketten tudjuk, hogy jobb, ha Brannek segítesz a sérüléseket ellátani.

Sasha nem vitatkozott, de Doyle észrevette, hogy a lány kicsit sántít. Lerakta hát a csomagokat, és felkapta Sashát.

– Hé, te!

– Könnyebb így, mint vitatkozni veled.

Széles, boltíves folyosókon és szobákon át vezetett az újuk. Mély, gazdag színek, a kandallókban izzottak a fahasábok.

– Pazar itt minden. Hatalmas ez a ház.

– Egy csomó gyereket kell csinálnotok, hogy tele legyen.

– Én...

– Na, most lesz min gondolkodnod.

Sasha szóhoz sem jutott, amikor Doyle bevitte a konyhába. Sawyer már nem volt annyira sápadt, ott ült egy széken a palaszürke konyhapultnál, miközben Bran a kezén levő égési sebeket látta el.

Annika, aki a horzsolások és vágások ellenére remekül nézett ki, egy hatalmas tepsiben nagy komolyan csirkét sütött egy profi hatégős tűzhelyben.

– Jó van, most pedig... – szólalt meg Sawyer, és felsziszszent, amikor Bran egy fájó pontra tapintott.

– Igen, kiveszem a csirkét, és beleteszem a zöldséget. Meg tudom csinálni – makacskodott Annika. – Hagyd Brant csinálni a dolgát.

– Majd én segítek – szólalt meg Sasha, és megbökte Doyle vállát. – Tegyéél le.

A kérés hallatán Bran odafordult, és gyorsan elindult a lány felé.

– Mi van? Hol sérültél meg, Sasha?

– Én nem...

– Kicsit sántít a jobb lábára.

– Ó, az csak...

– Tedd le oda, Sawyer mellé!

– Csak egy picit érzékeny. Fejezd be Sawyert! Segítek Annikának, és...

– Meg tudom csinálni! – kiáltott fel elkeseredve a lány, és egy tálra tette a csirkét. – Szeretek tanulni. Megsütöm a csirkét fokhagymás olajban a fűszerekkel, aztán a zöldséget és a rizst készítem el.

– Most megbántottad a sellő lányt – szólt oda Doyle Sashának, és leültette egy székre. – Gyönyörűm, isteni illata van.

– Köszönöm. Sasha, te lásd el Bran sebeit, míg ő beköztözi a tiedet és Sawyerét. Aztán lehet az enyémekeket is. Utá-

na eszünk, mert Sawyernek ennie kell. Megsérült, és legyengítette az...

A lány szeme könnybe lábadt, inkább gyorsan visszafordult a tűzhelyhez.

– Annika, ne... Jól vagyok.

Amikor Annika Sawyer szavaira csak a fejét rázta, a fiú felállt és elindult volna vele, de Doyle egyszerűen csak lenyomta a székre.

– Majd én... – mondta, és megölelte Annikát, aki belevetette magát Doyle karjába. – Hittem, hittem, de annyira féltem. Félttem, hogy Nerezza elrabolja Sawyer.

– De nem így volt. A Sasszem ügyesebb annál. Csak elvitte egy körre, de most mind itt vagyunk.

– Annyira szeretem – sóhajtott a lány, és Doyle mellére hajtott a fejét, közben Sawyer szemébe nézett: – Annyira szeretlek.

– Ezért sikerült – mondta Sawyer. – Én ebben hiszek.

– Kell egy kis idő, míg begyógyulnak a sebei, és jobban lesz – mondta Bran. – Ennie és aludnia is kell.

– És egy sört is kérek – tette hozzá Sawyer.

– Az csak természetes – felelte Bran, majd Sashához fordult. – És most te jössz.

– Nem látom a pohár boromat.

– Máris – felelte Doyle, majd megcsókolta Annika homlokát. – Te csak főzzél.

– Igen, főzök. Nagyon finom lesz.

Míg Doyle bort öntött, Bran felhajtotta Sasha nadrágszárát. Hosszasan káromkodott, ahogy meglátta a karmok nyomát végig a lány vádliján.

– Aha, csak horzsolások, mi?

– Tényleg nem vettem észre – mondta a lány, elvette Doyle-tól a bort, és gyorsat kortyolt belőle. – Most viszont, hogy észrevettem, már sokkal jobban fáj.

Bran elvette tőle a poharat, és pár cseppet öntött bele a gyógyszeres flakonból.

– Idd lassan, és lassan vedd a levegőt is – szólt oda Sashának. – Szúrni fog, míg kitisztul a seb.

Sasha kortyolt és óvatosan lélegzett, de amikor úgy érezte, egy tucat dühös darázs csípi, megragadta Doyle kezét.

– Bocsáss meg, drágám, sajnálom. Még egy perc, elfertőződött a sebed.

– Ugye, jól vagy? – kérdezte a tekintetével is Doyle Sashát, Sawyer meg a lány hátát simogatta. – Isteni konyhád van, Szöszi. Egy olyasvalakinek, aki úgy főz, mint te, cigánykerekét kéne vetnie örömében.

– Igen, nagyon tetszik, különösen a szekrények. Nemcsak hogy rengeteg van belőlük, de azok az ólomüveg ajtók! És az ablakokon biztos gyönyörűen esik be a fény rájuk.

– Többet kell innia – mondta Bran összeszorított szájjal. – Sawyer!

– Idd ezt meg – szólt a fiú Sashának, ahogy a szájához tartotta a poharat. – Majd főzőversenyt rendezünk, te, én meg Anni – tette hozzá.

– Rendben, elfogadtam a kihívást. – Nagyot sóhajtott. – Hála istennek – mondta Brannek, amikor az a hűvös balzsammal lezárta a sebet.

– Jól tartottad magad – veregette meg a vállát Doyle.

– Most te jössz – mondta Sasha Brannek.

– Várj egy picit – felelte a férfi, és leült mellé. – Előbb lekezeljük egymást, és evés közben Sawyer, gondolom, mesélni fog.

– Ráadásul már tudjuk, hogy jó a mese vége – felelte Sawyer.

A konyhában volt egy hosszú asztal egyik oldalán padokkal, a másikon székekkel. Leültek Annika főztjéhez, volt hozzá még barna kenyér és friss vaj, sör meg bor. És Sawyer története.

– Amikor felszálltam, amúgy igencsak magasra, Nerezza küszködött, hogy irányítani tudja azt a háromfejű kutyát, amin lovagolt.

– Azt, amelyiknek mindhárom fejét eltaláltad – szólt közbe Sasha.

– Háromból hármat – ismételte meg Sawyer, és kezéből pisztolyt formázott: puff, puff, puff. Nerezza közben Branre összpontosított.

– Ha kiütöd a varázslót, oda a varázslat – jegyezte meg Doyle, miközben a csirkéből falatozott. – Ez nem jó, Annika.

– Ó, jaj!

– Rohadt jó.

A lány boldogan felkacagott, amikor Doyle újabb adagot vett a tányérjára, aztán Sawyer vállára hajtotta a fejét.

– Annyira bátor voltál.

– A poén az, hogy nem is gondoltam rá, ő viszont mindnyájukat szemmel tartott, közben próbálta megzabolázni azt a szörnyet, így nem látta, hogy jönnek.

A kezére nézett, behajlította, érezte, szinte teljesen meggyógyult már.

– A haja röpködött a szélben, annál fogva ragadtam meg a lotyót. Aztán meglátta, hogy jönnek, jaj, nagyon megijedt. Jól láttam, és ezt fontos, hogy tudjuk. Megleptem, és félelmet láttam a szemében. Nem tartott sokáig, az igaz, de ott volt, láttam.

– Már korábban, Korfun is megsebeztük – szólalt meg Bran bólintva. – Visszavertük, megszereztük a Tűzcsillagot, és megsebesítettük. Féljen is.

– Ezúttal fel volt fegyverkezve, szóval nem bolond ő sem. És nem semmi az ütése. Neked is megvan a magad villáma – fordult Branhez –, de neki is az övé – tette hozzá, és megdörzsölte a mellét, mintha újra érezné azt az ütést. – Nem tudtam egyebet csinálni, csak kapaszkodtam. Nerezza azt hitte, elkapott, és meg kell mondanom, egy per-

cig úgy éreztem, igaza van. Eldurvult a helyzet, valóban, de hát ez volt a dolgom, nem igaz? A hely- és időváltoztatás az én dolgom, és én tudom, hogy kell ezzel megbirkózni, ő meg nem tudta. És közben kezdett megváltozni.

– Megváltozni? – vágta rá Sasha.

– A hajánál fogtam, a röpdöső, fekete hajánál fogva. És az utazás alatt kezdett kifakulni a színe. És az arca is...

– Megöregedett.

Sawyer odabólintott Sashának.

– Igen, sok évvel lett öregebb. Egy darabig azt hittem, csak én képzelődöm, ráadásul a szél és a fény bántotta a szememet is, de az arca is kezdett megereszkedni... ott előttem öregedett meg. És ahogy vénült, a villámai alig értek el hozzám. Fogyott az ereje, na, akkor engedtem el. Majdnem magával rántott, de elhúzódtam tőle, ő meg leesett. Fogalmam sincs, hova a fenébe, de leesett. Nem tudtam megnézni, mert nekem is fogytán volt az erőm, vissza kellett fordulnom.

Odafordult, és adott egy csókot Annikának.

– Nagyon vissza kellett jönnöm.

Sasha megragadta a fiú karját.

– Lehet, hogy elpusztult?

– Nem tudom, de az az esés biztos meglátszik majd rajta.

– A legenda szerint kard által végzi – szólalt meg Bran, és megvonta a vállát. – De a legendák tévedni is szoktak. Mindenesetre a horzsolások és vágások ellenére – sokatmondó pillantást vetett Sashára – mi nagyobb kárt tettünk benne, mint ő bennünk. Ha még megvan, időbe telik, míg összeszedi magát. Ez nekünk előnyt jelent.

– Ráadásul azt is tudjuk, hogy fél – vetette közbe Doyle –, és a félelme is fegyver ellene. Mindezt egybevetve, addig nincs vége, míg meg nem találjuk az utolsó csillagot is.

– Keressük és megtaláljuk – szólt Bran, és magabiztosan, mint aki otthon van, hátradőlt. – És a keresés ide vezetett minket.

– Hiszem, hogy megtaláljuk a Jégcsillagot – mondta Annika. – A másik kettő is meglett, de most, hogy már olyan közel vagyunk a célhoz, nem tudom, mit csinálunk, ha megvan mind.

– Majd megyünk oda, ahova vezetnek minket – mondta Bran, és Sashára nézett, aki töltött magának még egy kis bort.

– De semmi kényszer, semmi sürgetés – suttogetta.

– Csak a hit. Ma este viszont megünnepeljük, hogy mind itt vagyunk, biztonságban, és remek a vacsora.

Annika boldogan elmosolyodott.

– Csináltam eleget, marad Riley-nak is, ha nem bírná ki reggelig. Bárcsak már itt lenne!

– Nemsokára megjön.

– Érzem – jelentette ki Sasha. – Most már érzem a jelenlétét. Nincs messze, még nem áll készen arra, hogy visszajöjjön, de itt van a közelben.

– Akkor, mint mondtam, valamennyien biztonságban vagyunk. És bár Sawyer már jobban néz ki, pihennie kell. Megmutatom a hálószobákat, és választhattok.

Doyle-nak mindegy volt, hol alszik, így aztán csak véletlenszerűen választott szobát, amelynek ablakai a tengerre néztek, nem az erdő felé. Egy királynak is jó lett volna a faragott oszlopos ágy, ám Doyle még nem akart lefeküdni.

Kinyitotta a kővel kirakott, nagy teraszra vezető ajtót, hagyta, hogy a párás levegő betöltse a szobát, és a tenger mormolása kimossa fejéből a gondolatokat.

Nyugtalan volt, mert tudta, bármikor rátörhetnek az emlékei, felkötötte hát a kardját, és kiment az éjszakába.

Bármennyire biztonságban vagyunk is, gondolta, sosem árt az éberség, jó lesz körbejárni a házat.

Bran ugyanoda építtette a házát, ahol az övé állt valaha, igaz, Brané vagy ötször akkora.

A ház a sziklán állt, egyik oldalán, a tenger felől fal védte. A konyha mellett rozmaring, levendula, zsálya illatozott.

Doyle elindult a szikla felé, hagyta, hadd járja át a szél a haját, hűtse le arcát, közben éles szemével a háborgó tengert, a ködös eget és a sűrke felhő mögé beúszó teliholdat fürkészte.

Ma biztos nem jön semmi, sem a tenger felől, sem az égből. De ha Sasha látomása valóra válik, márpedig eddig mindig valóra vált, akkor az utolsó csillagot itt, az ősei földjén fogják megtalálni. Mert megtalálják, miként annak a módját is, hogyan végezzenek Nerezzával.

Évszázados kutatása a végéhez közeledik.

De mi lesz utána?

Mi lesz utána, futott át az agyán, miközben Doyle, a katoná megkezdte őrzését.

Csatlakozzak egy újabb sereghez? Vívjak újabb háborút? Nem, nem akarok többet, gondolta. Keressek egy helyet, ahol kicsit letelepedhetek? Építsek saját házat?

Volt félretett pénze erre a célra. Ha valaki ennyi ideig él, mint ő, kell hogy legyen ennyi esze.

De letelepedni? Minek? Oly régen vándorol már, hogy szinte elképzelni sem tudta, hogy valahol gyökeret ereszt. Vagy tán utazni? De hiszen többet látott már a világból, mint bárki.

De miért is jut ez épp most ez eszébe? Hiszen még nem teljesítette a küldetését. Jobb, ha most csak a következő lépésre gondol, és hagyja a többi.

Amikor a ház elejéhez ért, felnézett. Lelki szemei előtt ott látta az ősei által emelt masszív udvarházat, és azt is észrevette, hogy Bran a felújításnál jó érzéssel használta fel a korábbi épület maradványait.

Egy pillanatra régen elnémult hangokat hallott, az anyját, apját, testvéreit. A környező földeket művelték, és a szívüket is beleadták az építésbe.

Megöregedtek, betegeskedtek, meghaltak. Csak ő maradt közülük.

És ez volt a legszomorúbb az egészben.

– Marhaság – morogta, és elfordult.

A farkas figyelte, szeme csillogott a szűrt holdfényben.

Zajtalanul állt az erdő szélén, szépséges volt és vad.

Doyle leengedte a kezét, amellyel ösztönösen a kardja után nyúlt, és megállt, nézte azt, aki őt figyelte.

– Visszajöttél hát. Sasha és Annika aggódtak miattad. Te tökéletesen megérted, amit mondok – tette hozzá, amikor a farkas nem mozdult. – Ha érdekel, Sawyer gyógyul, pihen éppen. Sasha súlyosabban megsérült, mint gondoltuk volna. Aha, erre már felfigyeltél – mondta, amikor látta, hogy a farkas előrelép. – Ő is pihen, Bran lekezelte a sebeiket. Jól vannak. Az egyik rohadék belemart Sasha lábába, ami elfertőződött, még mielőtt Bran beköthette volna. De már ő is rendben van.

A farkas felnézett, és élénk, aranybarna szemével a házat fürkészte.

– Rengeteg szoba van, ha még egyszer ennyien lennénk, akkor is elég lenne. Gondolom, be akarsz menni.

A farkas odament a nagy bejárati ajtóhoz, és megállt.

– No, jól van akkor – mondta Doyle, és kinyitotta az ajtót.

Bent az előcsarnokban ott volt Riley holmija szépen elrendezve.

– Nem vittük fel, mert senki nem akart helyetted szobát választani. Van bőven miből.

A farkas elindult, megállt kicsit, hogy megnézze a napalít a pislákoló tűzzel a kandallóban, majd elindult a lépcső felé, és visszanézett.

Doyle szemrebbenés nélkül állta a pillantását.

– No, most meg hordár lettem – morogta a férfi, és felkapta Riley táskáját. – Majd holnap te is pihenhetsz – szólt,

és elindult felfelé a farkassal a nyomában. – Bran és Sasha itt laknak a folyosó végén, a kerek toronyban. Sawyer és Annika ott, az első ajtó mögött, a tengerre néz a szobájuk. Én meg ott, szemben – mutatott egy ajtóra –, szintén a tengerre néző szobában.

A farkas megindult Doyle szobája felé, majd megállt, továbbment, aztán visszafordult, és bement egy az erdőre néző szobába, ahol nagy oszlopos ágy állt, íróasztal, és egy malac-hitkandalló.

Doyle lerakta a táskát, és már készült kifelé.

A farkas azonban odament a kandallóhoz, majd a férfira nézett.

– Mi van? Most gyújtsak neked tüzet? Az ég szerelmére...

Nagy morogva kiszedte a brikettet a rézvödörből, és a rácsra tette, mint kislánykorában.

Pár pillanat volt az egész, de az illattól elszorult a szíve, megpróbált nem figyelni rá.

– Most, ha nincs más...

A farkas az erkélyhez vezető ajtóhoz lépett.

– Már megint ki akarsz menni? Az istenért, itt nincs lépcső! – mondta, és kinyitotta az ajtót. – Ha le akarsz menni, ugranod kell.

A farkas azonban csak beleszagolt a levegőbe, aztán visszament a szobába, és leült a tűz mellé.

– Akkor hát nyitott erkélyajtónál... – mondta Doyle, de mivel az ő szobájában is így hagyta, megértette. – Ha bármi mást is akarsz, várnod kell reggelig, és majd te elintézed.

Az ajtóhoz menet megállt.

– Annika elég ennivalót csinált, neked is jut, ha reggel éhes leszel.

Elbizonytalanodott, nyitva hagyta az ajtót, és elindult a szobája felé, majd hallotta, amint Riley ajtaja becsukódik.

No, gondolta, most már Sasha valamennyi kiscsibéje bent van a fészekben.

MÁSODIK FEJEZET

AMIKOR HAJNALBAN FELÉBREDT, Riley-t mardosta az éhség és reszketett a hidegtől. A tűz teljesen leégett, és a nyitott ajtón át hallatszott az esőcseppek kopogása a teraszon.

A lány a pislákoló tűz előtt feküdt a földön, meztelenül. Nem találta a helyét. Az átváltozás alatt csak ritkán szokott aludni, mert túl erős az élmény, és ha mégis, akkor csak teljes kimerültség esetén.

Nyilván a végsőkig kifáradt a heves csatában, majd az idő- és térutazásban.

Merevek voltak a végtagjai és reszketett, de lassan felállt, beletúrt rövid hajába, és körülnézett. Farkasként is kiválóan működött az agya és az ösztönei, így előző éjjel azt a szobát választotta ki, ami a legjobban megfelelt számára, nemcsak a hatalmas és kényelmes ágy miatt, hanem mert volt benne íróasztal is.

Épp a megfelelő munkahely a kutatásaihoz.

De ez persze még várhat. Először ruhára van szüksége, és ennivalóra, de nagyon. Nemcsak az egész éjszakai böjt miatt, de azért is, mert az átváltozás nagyon sok energiát éget el, akár nőből farkassá, akár farkasból nővé változik.

Gyengének érezte magát, reszketett, és hálás volt, hogy Doyle, ha kellenenül is, de felvitte a csomagját. Beletúrt, felvette az első bugyit, ami a keze ügyébe került, rá egy régi barna zsebes nadrágot, egy fakó Oxford-feliratú melegítőfelsőt, és a nagynénje által kötött vastag, meleg zoknit.

Zuhanyozni is szeretett volna, beállni a meleg víz sugár alá végtelen hosszú ideig, de ennivalóra még inkább szüksége volt.

Halkan kilépett a szobájából, végigfürkészte a folyosót, és megpróbálta felidézni, merre is lehet a konyha. Lement hát a lépcsőn.

Bran szép házat épített az ír tengerparton. Nemcsak a mérete volt lenyűgöző, de a stílusa, a mesteri kidolgozás, és a gondosan megválasztott utalások a gyökerekre.

A díszítéseken kelta csomók meg sárkányok, és szexis tündérek. Erős, határozott színek, gazdag famunka. A lányt lenyűgözték a műkincsek, és eszébe véste, két darabot külön is meg kell majd néznie.

Sasha két festményét, amelyekbe Bran belevarázsolt a csillagokat. Riley tökéletesen biztos volt abban, hogy a csillagok jó helyen vannak, de mégis, a saját szemével akarta látni a képeket.

Kezét korgó gyomrára szorítva ment tovább felfedezni a házat. Valószínűnek tűnt, hogy a konyha a ház hátsó részében van, arra indult hát az esős hajnal sápadt fényében.

Elhaladt egy férfiasan berendezett dolgozószoba előtt. Sok barna bőrbútor, sötétzöld falak, hatalmas, pompás íróasztal. Meglepetésére ott állt egy régi versenyzongora, látott továbbá egy csellót, amiről eszébe jutott, hogy mindig is szeretett volna csellózni tanulni, jó néhány kecskebőrrel bevont ír dobot, fuvolát és hegedűt. Volt egy, a tágassága ellenére is otthonos szalon, egy remek könyvtár, ami miatt a lány már nem is érezte annyira éhesnek magát.

És mindenütt széles, boltíves folyosók csillogó padlóval, meggyújtásra váró kandallókkal.

Hány szobára van ennek a pasinak szüksége, gondolta, míg végre megtalálta a konyhát, ami nemcsak konyha volt, hanem egyben pazar étkező és társalgó is, bőrrrel bevont kanapékkal és székekkel, meg egy hatalmas fali képernyővel.

A konyha mellett játékkerem, snookerasztallal, bárpult, ami nyilván egy régi kocsmában állhatott valaha, és pár régimódi flipperasztal. Ezekről megint majdnem megfeledkezett az éhségéről.

Riley úgy érezte, élete végéig itt tudna élni ebben a házban, különösen, hogy a nagy üvegajtókon át jól látszott a még oly sűrű ég és tenger.

– Neked aztán van stílusod, te ír – morogta, majd nekiest a hatalmas polírozott fatáblán művészi felhalmozott gyümölcsöknek. Felhördült, ahogy beleharapott egy őszibarackba, majd feltépte a hűtő mindkét ajtaját. Könyékig belenyúlt, kivette a maradékos dobozt, előszedett egy villát, és azon hidegen befalta Annika csirkéjét és a rizst hozzá, majd egy kólával leöblítette. Beleszédült, ahogy a szervezetét átjárta a fehérje és a koffein.

Amikor kicsit visszanyerte az egyensúlyát, a kávéfőző tanulmányozása után úgy döntött, tudja majd használni. Ekkor lépéseket hallott. Erőt vett magán, hogy ne legyen boszús, mert nem bánt volna még egy óra magányt és csendet.

Amikor azonban látta, hogy Sasha lép be, és megpillantotta a lány szemében a megkönnyebbülést, sajnálta, hogy az imént dühös volt.

– Kávéra van szükségem – mondta.

– Nekem is. Hogy vagy?

Riley megvonta a vállát, és bögréket vett elő az üveges ajtajú szekrényből.

– Jól. Betermeltem Annika maradékát, úgyhogy jól.

Amikor Sasha hátulról átölelte, Riley megbánta, hogy az imént dühös volt.

– Ki kellett magamat futnom.

– Tudom, tudom. Éreztem, hogy visszajössz, úgyhogy most már minden rendben. Éhes vagy még?

– Egyelőre elég volt, kösz. Hát te hogy vagy? Kaptál pár sebet.

– Bran ellátta őket. A legrosszabbul Sawyer járt.

– Igen, igen, tudom. De most jól van?

– Mind jól vagyunk. Remélem, Sawyer alszik még pár órát, azt hittem, te is fogsz.

– Valószínűleg majd később, csak most ennem kellett – mondta, és meglegedetten mosolyogva nekidőlt a konyhapultnak. – Nem semmi ez a ház.

– Döbbenetes, ugye? – szólt Sasha, és a kávésbögrével a kezében végigjárta a konyhát. – Még a felét sem láttam, és kívül is szeretném megnézni, még ha esik is. Félelmetesen szép. És én a toronyszobában aludtam egy varázslóval. Mi lehet ennél döbbenetesebb?

– Aludtál vagy szexeltél?

– Mindkettőt – felelte a lány csillogó szemmel a bögréje fölött.

– Tudtam, hogy kefélés lesz a vége – jegyezte meg Riley, odalépett az üvegajtóhoz és kinézett a szemerkélő esőbe és a szürke tengerre. – Lehet, ott kint van valahol a csillag, a vízben vagy a víz alatt, mint a másik kettő. Hiszen ez is egy sziget, így elképzelhető. Szereznem kell egy csónakot.

Sasha odalépett mellé, és ő is kinézett.

– Értékelem, hogy nem kérdezted meg, de válaszolok. Nem tudom. Még nem éreztem semmit.

– Épphogy ideértünk. Kell egy kis idő, amíg berendezkedünk, mielőtt újra támadna.

– Sawyer azt mondta, az utazás alatt ugyancsak kapott Nerezzától, láthattad, mennyire. De azt is mondta, hogy mielőtt elengedte, Nerezza látványosan megöregedett, gyengült.

Riley bólogatva szürcsölte a kávéját.

– Ez logikus. Azt a szürke csikót a hajában, azokat a ráncozat az arcán mi okoztuk, mert jól elláttuk a baját Korfun. Lehet, hogy legközelebb már egy vén csoroszlyával lesz dolgunk. De nem – tette hozzá –, ezt azért nem hiszem.

– Két csillag nálunk van, kétszer legyőztük. Meg fogjuk találni a harmadikat is.

– Fő az optimizmus.

– Miért? Te nem vagy bizakodó? – kérdezte Sasha.

– Nincs ellenemre a pozitív gondolkodás, de jó, ha az ember valamivel alá is támasztja. Van itt kint hely edzeni – mutatott a kertre. – Inkább elöl, az erdő felőli oldalon, de itt is jó. Céltáblákat is felállíthatnánk, és ott van az erdő. Jó nagy terület, már amennyire emlékszem a tegnapi futásból. Csendes, elzárt. És mivel Írországban vagyunk, minden bizonnyal jórészt esőben fogunk edzeni és gyakorlatozni.

Amikor Sasha nem szólt semmit, Riley ránézett.

– Épphogy ideértünk. Mindnyájunknak szüksége van egy kis pihenésre. Én teljesen kivagyok – tette hozzá – a véres csatától, a Holdtól, az utazástól.

– Más volt farkasként teleportálódni?

– Valójában izgalmas volt, de fura is, legalábbis az elején, mert utazás közben gyógyultak be a sebeim, és nem tudtam igazán figyelni. Keményen és gyorsan értünk földet, és megütöttem magam, de utána azonnal futnom kellett. Általában szeretem tudni, hol vagyok, mielőtt telihold lesz, hogy tudjam, hol biztonságos futnom. Most azonban ki kellett találni, de szerencsére, mint mondtam, jó nagy ez a birtok. Ezt jól kifogtad, Sasha.

– Te is segítettél.

– Én nem emlékszem, hogy csalit dobtam volna ki.

– De a barátom voltál. Az első, aki tudta, mi is vagyok én, és elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Tanácsot adott, meghallgattál, törődtél velem. És mindez segített abban, hogy elég okos és erős legyek ahhoz, hogy én magam is ki tudjam dobni a csalit.

– Hát akkor le vagy nekem kötelezve.

Sasha nevetve ölelte át Riley-t.

– Úgy bizony. Részben törlesztek azzal, hogy megcsinálom a reggelit. Mivel Írországban vagyunk, Bran kedvencét, ír reggelit csinállok.

– Rendben, de én előbb lezuhanyozok, az ütközet óta nem volt időm.

– Nem kell sietned, előbb körbe akarom járni a házat. Tegnap este alig láttam valamit.

– Bran zongorázik?

– Nem tudom. Miért?

– Van egy mesés, bécsi mechanikás koncertzongorája, a tizennyolcadik század közepéről.

– Te mindent tudsz?

– Elég sok mindent. De van csellója is, hegedői, fuvolái, és egy különleges ír dobgyűjteménye. Biztos játszik valamin.

– Még sosem került szóba, meg kell kérdezmem. Te játszol valamin?

– Valaha zongoráztam. És találtam egy baromi jó játéktérmet is, meg egy könyvtárat, az maga a tudomány temploma.

– Azt hiszem, akkor te többet láttál a házból, mint én.

– Viszont nem szexeltem.

– Hát, ja – mondta Sasha, és megfordult, amikor mezít-láb, lobogó hajjal és ruhában belépett Annika.

– Riley! – kiáltott fel, és mintha évek óta nem látta volna, odaszaladt, és átölelte Riley-t.

– Jó reggelt neked is.

– Már aggódtunk, bár Doyle azt mondta, nem kell, hiszen vissza fogsz jönni. Most végre itt vagy, jó reggelt.

– Hogy bírsz így kinézni reggel, ráadásul kávé nélkül?

– Nem szeretem a kávé, de a reggeleket igen. Sawyer kicsit még tovább pihen, de már jobban érzi magát. Eléggé friss volt ahhoz, hogy párosodjunk, és én nagyon gyengéd voltam.

– Már megint a szex – dörmögte fejcsóválva Riley. – Mindig csak a szex. Meséljetekek még... meséljetekek, de csak majd ha letusoltam.

– Néha szeretek én felül lenni – folytatta Annika –, akkor, ha lassan és gyengéden akarom. És akkor sok-sok orgazmusom van.

– Remek – sóhajtotta Riley. – Lehet, hogy kicsit hosszabban fogok tusolni, mint eredetileg terveztem.

Amikor Sasha felkacagott, és Riley kiszaladt, Annika zavartan elmosolyodott.

– Nem értem. Még tisztább akar lenni?

– Nem, arról van szó... Majd elmagyarázom, de ahhoz több kávé kell nekem.

A meleg zuhany után a második legjobb dolog a meleg ennivaló volt. Mire Sasha Annika segédletével elkészítette a reggelit, mindenki megjelent már a konyhában.

Riley megérezte a szalonna illatát, és hallotta a hangzavart is, ahogy ment vissza a konyhába.

– Van itt egy kocsim – mondta Bran –, beférünk mind, de nem túl kényelmesen.

– Nekem itt a motorom – szólt közbe Doyle. – És el tudok még valakit vinni.

– Tényleg, az igaz. De ha kell, tudok szerezeni kisbuszt is, ha nagyobb távolságra együtt akarnánk menni. Na, már itt is van – mutatott Riley-ra –, Sasha azt mondja, kipihented magad, és a sebeid is begyógyultak. Megfelel a szobád?

– Igen, kösz. Az erdőre néz, és jó nagy íróasztal van benne. Itt aztán van hely – tette hozzá, és ivott még egy kávé.

– Van, van. Arra gondoltam, ha már építetek, minek építsek kis házat? Ha meglátogat a családom, hamar tele lesz. Együnk, aztán körbevezetlek titeket.

– Azt felfogtam, hogy együnk – szólta Sawyer, és elővette a sütőből a tojást és a sült krumplit, valaki más meg a húst és a pirítóst.

Az eső áztatta ablak mellett álló asztalt Annika szív alakban hajtogatott szalvétákkal díszítette, fanyársakból indián sátrat csinált, és virágokkal díszítette az egészet. Teamécsekből is kirakott egy szívet, a közepére meg rózsaszirmokat szórt.

Bran csettintésére felgyúltak a fények, Annika tapsolt örömeiben.

– Olyan szép a kert az esőben – fordult oda Branhez. – Azt hiszem, ha én egy ilyen kastélyban élhetnék a tengerparton, sose akarnék elmenni innen.

– Én is szeretem tudni, hogy mindig visszajöhetek.

– Annika az esőt is szereti – mondta Sawyer, és telerakta a tányérját. – De én megmondom őszintén, nekem hiányozni fog a napsütés.

– Én nem bánom, hogy esik – tette hozzá Sasha, és átadott Doyle-nak egy tányért. – Legalább lesz egy napunk körülnézni.

– Írorszáiban vagyunk – jelentette ki Riley. – Valószínű, hogy nem csak egy esős napunk lesz, és igen, kicsit tájékozódniuk is kell. Van valami fogalmad arról, Sawyer, hol dobtad le Nerezzát?

– Nem, nincs. De megsérült, az biztos – felelte, és evés közben Riley-nak is elmesélte, mi történt, mint korábban a többieknek.

– Rendben, ez jó. Megsebeztük, és nem tudja, hol van, ez ad nekünk egy kis időt. Vajon mi lehet Malmonnal? Vagyis azzal az izével, amivé lett.

– Megúsztta – mondta Doyle. – Erősebb és gyorsabb, mint volt.

– És vajon megmaradhat Nerezza nélkül is? Ezt is jó lenne tudni. Gondolom, Bran, zárod a házat.

– Jól gondolod.

– Szóval a csillagok biztonságban vannak itt.

– Majd megmutatom, hogy ti is lássátok őket. És reggeli után megnézzük az északi tornyot is.

– Értitek? Van északi torony – mondta vigyorogva Sawyer, és vett még a szalonnából. – És még más is van, néztek csak oda – bökött a flippergépek felé.

– Vettem. Majd később hülyére verlek.

– Jobban mondva megpróbálok – szólt vissza Rileynek –, de nem fog sikerülni. Viszont kell új táblázat a házimunkák beosztására.

Sasha rábólintott.

– Délelőtt megcsinálom, de mivel mi ketten Annikával készítettük a reggelit, ezennel kinevezem Riley-t és Doyle-t konyhásnak. Megnéztem az enivalókat és a tisztítószerket, van minden bőven, úgyhogy egyelőre nem kell vásárolni, már ami a háztartást illeti.

– Szeretnék Írországból vásárolni.

Riley felvonta a szemöldökét, úgy nézett Annikára.

– Ha a vásárlás olimpiai sportág lenne, biztos minden számban aranyérmes lennél. Valami esőkabátfélére azonban szükségünk lesz.

– Van pár darab a gardróbban – mondta Bran –, de mindnyájan szét akarunk nézni a környéken. Ismerem nagyjából a birtokot és a falvakat is, de még egyiket sem olyan szemmél néztem, hogy keresnék is valamit.

– Kelleni fog még töltény is – jegyezte meg Doyle.

– Na, erre sem gondoltam még sosem, amikor itt voltam.

– Vannak kapcsolataim – szólt Riley –, majd elintézek néhány telefonhívást.

– No, ez legalább annyira újdonság, mint az, hogy Annika vásárolni szeretne. Pár nyílveszőt is otthagytunk

a legutóbbi csatában – folytatta Doyle. – És egy csomó golyót.

– Ezt majd intézem én, és amint kipakolom a könyveimet és a térképeimet, elkezdek...

– Nem lehetne most egy kicsit lazítani? – szakította félbe Sasha. – Tudom, hogy nem hagyhatjuk el magunkat, és azt is, hogy ki kell használnunk az időt, mielőtt Nerezza újra támad, de nem lehetne egy kicsit csak úgy létezni? Mindnyájan itt ülünk az asztalnál, itt, ebben a házban, miután túléljük azt, amit nem volt esélyünk túlélni, nemhogy még sikerrel is járjunk. De itt vagyunk, és nálunk van két csillag is. Szerintem ez maga a csoda.

– Igazad van – mondta Bran, és belenézett a lány szemébe, majd az asztalra. – Igen, lazítsunk kicsit, az is erősít.

– Én benne vagyok – vetette oda Doyle, majd Sashára nézett. – Ha csinálod a beosztást, ügyelj, hogy maradjon idő a napi edzésre és a reggeli tornára.

– Kegyetlen vagy, Doyle – mondta Sasha nagyot sóhajtva.

– Nekem ez a dolgom, Szöszi. Igaz, erősödtél, de az még a napsütötte szigeten volt. Majd meglátjuk, hogyan csinálsz ötven guggolást és ötven fekvőtámaszt esőben.

– Nekem más ötletem van. Ha itt végeztünk – folytatta Bran –, körbeviszlek titeket és mindent megmutatok. A csillagokat is. A mosogatás szerintem várhat.

– Felőlem az örökkévalóságig.

– Te magad vagy az örökkévalóság – szólta oda Doyle-nak Sawyer, majd megfogta Annika kezét és felállt. – Én a tárlatvezetésre szavazok.

– Akkor kezdjük fent – mondta Bran, és a kezét nyújtotta Sashának. – Sok mindent meg akarok mutatni.

Bran vezetésével felmentek a hátsó lépcsőn, és az emeleten jobbra fordultak.

– Itt lehet feljutni a tetőre – mondta Bran. – Mesés kilátás nyílik onnan még esőben is.

Igazat mondott, gondolta Riley, amikor Bran kinyitotta a masszív, íves ajtót, és kilépett az esőre.

A tetőteraszlól teljes körpanorámában volt részük, alattuk hullámozott az acélszürke tenger, és bőszen verdeste a sziklát. A dübörgést felkapta a szél a sűrű esőfelhők alatt.

Amikor a lány megfordult, meglátta a távolban a szürkébe olvadó dombokat, az erdő mélyzöld árnyait. Ott, ahol előző nap futott, most észrevett pár házat, legelésző juhokat. A kéményekből füst szállt fel, esős napon még nyáron is begyújtottak.

– Jó a ház fekvése – szólalt meg mögötte Doyle. – Még egy ilyen napon is, mint ez a mai, több mint félmérföldnyiről meglátjuk a támadást. Kiváló a terep, és fedezve is vagyunk.

Doyle odalépett a lőrésekhez, és lenézett.

– Hasznos lesz ez még.

– Érzem a tenger illatát – mondta Annika.

– Én meg hallom a dübörgését – fűzte hozzá Sawyer. – Nem lesz könnyű innen levinni a csónakot.

– Szerzek egy csónakot a merüléshez – szólalt meg Riley szórakozottan. – Megoldjuk. Az ott, balra egy temető? Szerinted milyen idős lehet...

Későn kapott észbe, hogy hiszen ez Doyle családjának a földje volt valaha. Átkozta magát és odafordult a férfihez: – Bocsáss meg, meggondolatlan voltam.

– Az első sír a dédanyámé volt, aki 1582-ben halt meg gyermekágyban, a hatodik gyerekével. Elég régi a temető, bár a régészek, ugye, ennél még régebbre szeretnek ásni?

– Az attól függ.

– Mindenesetre – folytatta Doyle, mintha Riley nem is szólt volna semmit –, stratégiaiilag kiváló helyen van ez a ház.

– Még mielőtt teljesen elázunk, hadd mutassam meg, mi lehet még hasznunkra.

Egyszer csak meghallották Annika örömteli kiáltását.

Befordultak a folyosón, és a harmadik szinten egy terem-be jutottak, aminek legalább fél tucat tetőablaka volt.

– Azt a jó mindenit! – kiáltott fel Riley, és bár nem vetett cigánykereket, mint Annika a falat beborító tükrök előtt, meglegedetten dörzsölte a kezét.

A házi edzőteremnek mézszínű bambusszal volt burkolva a padlója, és egy rakás gép állt benne. Két futópad, két ellip-tikus tréner, egy szobabicikli, a sarokban egy TRX szuszpenziós tréner, mellette üvegajtós hűtő energiatalokkal és vízzel, továbbá súlyzópadok, súlyzók, jógamatracok, kettlebell, medicinlabda.

– Ó, mennyire hiányoztál! – mondta Riley, és levett egy ötkilós súlyzót az állványról.

– Jó lesz a reggeli torna helyett, ha esik az eső.

Doyle megvonta a vállát: – Harcolni rossz időben is kell, nem csak jó időben. De... hasznos lesz ez itt mind. Hmm, még nyújtó is van.

– Ó, a francba – morogta Sasha, mire Doyle elnevette magát.

– Próbáld csak ki, Szöszi. Mutasd meg, mit tudsz.

– Én még mindig relaxálok.

– Jó, akkor holnap, korán reggel. Majd megtervezem az edzést, és nagyon jó, hogy vannak súlyzók. De futni kint fogunk, akár esik, akár fúj. A gépek nem adják meg azt az érzést, hogy talaj van a lábad alatt.

– Olyan szépen csillognak a falak! – kiáltott fel Annika, és egy tökéletes kézenállást csinált az egyik tükör előtt. – Na-
gyon tetszik.

– Nekem is tetszene, ha úgy néznék ki, mint te – vágta rá Riley, miután párszor kinyomta a súlyzót, majd visszarakta a helyére. – Bármikor használhatjuk, Bran?

– Hiszen a tiétek is.

– Remek. Nemsokára jövök is edzeni – mondta Riley Sashának.

– Én meg fel akarom állítani a festőállványomat.

– A festményekről jut eszembe... – fordult oda Riley Branhez.

– Az jön most. És még annyit, hogy ott, arra van a vizes-részleg.

– Vizes? – kérdezte Annika, és talpra ugrott.

– Gőzkamra, jakuzzi, zuhanyozó és öltöző. Sajnos medence nincs.

– Ó, nem baj, hiszen közel van a tenger.

Bran mosolyogva intett az ajtóra.

– Ezen a szinten vannak még raktárak, vendégszobák, nappali.

– Mekkora az a te családod? – kérdezte Sawyer.

– Az unokatestvéreimmel együtt? – kérdezte nevetve Bran, és megállt egy régi ajtó előtt, amelyen nem volt sem kilincs, sem sarokpánt. – Jóval több mint százan vagyunk.

– Százan?

Sasha kérdésére Bran újból elnevette magát.

– Most már késő kihátrálnod, szívem.

Bran tenyerével kifelé az ajtóra tette a kezét, és mondott valamit írül. Doyle csak nézte.

Nekem és csakis nekem, nyílj ki.

Szavaira villám hasította végig az ajtót, kéken lüktető fénnel.

És kinyílt az ajtó.

– Hát ez jobb, mint akár a biztonsági zár, akár a rendőrségre bekapcsolt riasztó, vagy egy őrkutya – mondta Riley.

– Csak közülünk valakinek nyílik, épp úgy, mint a torony első és második szintjéhez vezető ajtók. És ami itt bent van, az tökéletes biztonságban van – szólt Bran, és intett, hogy menjenek be.

Riley alig akart hinni a szemének.

Ez lehet a műhelye, a varázsló dolgozószobája, gondolta. Elképesztő volt ez is, csakúgy, mint a ház összes többi helyisége.

A lebegő polcokon üvegek, dobozok. Riley felismert néhány növényt, a sejtelmes fényben csillogtak a kelyhek, rituális kések, üstök, tálak.

Kristálygömbök, bőrkötéses könyvek, némelyik jó pár évszázados. Tükrök, gyertyák, talizmánok, szobrocskák.

Seprők, csontok, rúnák és tarotkártyák.

És a kandalló fölött Sasha két festménye.

Hát persze, hogy itt vannak, gondolta Riley. Varázslat a varázslatban, biztos helyen a gonosztól.

– Mondtam már, hogy az első képedet még azelőtt vásároltam, hogy megismertelek – ölelte át Sasha vállát Bran. – Egy New York-i galériában láttam meg, és azonnal megvettem. Szükségem volt rá – helyesbített. – Az én ösvényemet ábrázolta, amelyet olyan jól ismertem, azt, amelyik ide vezet. Bár akkor még csak én tudtam, hogy ide vezet, gyakran mentem végig rajta a fény felé, amit lefestettél. Először arra gondoltam, hogy a New York-i lakásomba akasztom ki, hogy emlékeztessen erre a helyre, de aztán idehoztam, a szentélyembe.

– Megálmodtam – mondta Sasha, és tudta, jóval azelőtt, hogy találkozott volna Brannel. – Álmomban láttam az ösvényt, a fákat és a fényt, de az út végét nem láttam. Azt csak most látom.

– És itt a másik, amelyet szintén látomások alapján festettél. A látomásaid vezettek el ide minket a harmadik csillag helyéhez is. Itt fogjuk megtalálni.

Igen, ez az út vége, gondolta Riley, ez a pompás kastély az út végén, kerttel körülvéve, a háborgó tenger fölött.

A dolgok hármásával jönnek, villant az agyába, nemcsak a csillagok, de más dolgok is. Vajon fest Sasha egy harmadik képet is?

– A csillagok biztonságban vannak – szólta Bran, és fel-emelte mindkét kezét. A festmények felizzottak, színes fényt árasztva, az útra vörös, a házra kék fény vetült. A csillagok kiemelkedtek a képek világából Bran két kezébe, ott ragyogtak az üveggömbben, fényesen, akárcsak maga az igazság.

– A mi dolgunk, hogy őrizzük őket – folytatta Bran –, és hogy megtaláljuk a harmadikat, a Jégcsillagot.

– *Am ha majd mindhárom csillag, a tűzé, a vízé és a jégé is az őrzők kezében lesz, akkor sem lesz vége a csatának* – szólta Sasha, mély, sötét pillantással. – *Ha majd mindhárom együtt lesz, úgy, ahogy keletkeztek, ahogy a világnak átadattak, a sötét erő még több vért, még több halált kíván. Csak egyesült erővel tudjuk legyőzni, ha elbukunk, káosz következik. Döntéseket kell hozni, utakat választani. Akkor és csakis akkor jelenik meg az Üvegsziget. Csak akkor mutatja meg magát a bátor szívű harcosoknak.*

– *Hajlandók lesztek átkelni a viharon?* – fordult oda Sasha a többiekhez. – *Teljes hittelt vágtok-e neki? Megnézitek, mi lakozik a kőben és a fájdalomban? Meghalljátok-e, ha a neveteket szólítják? Megtaláljátok-e az utolsót, és ha megvan, jól vigyáztok rá?*

Sasha nagyot sóhajtott, és lehunyta a szemét.

– Hideg van.

Bran a kandallóra nézett, és azonnal lángra lobbantotta a fahasábokat.

– Nem... bocs, úgy értettem, hogy ott van hideg, ahol a csillag van. Nem látom, de érzem, viszont nem hiszem, hogy az, amit mondtam, bármiféle segítséget jelentene.

– Én más véleményen vagyok – szólta Riley, és megsimogatta Sasha vállát. – Először is tudattad velünk, hogy a harmadik fejezettel még nincs vége. Nem szabad azt hinnünk, hogy készen vagyunk, amikor még nem. Megtaláljuk a csillagot, harcolunk Nerezzával, felkutatjuk az Üvegszigetet, és eljutunk oda mindhárom csillaggal. Nem semmi buli.

– Én benne vagyok – mondta Sawyer. – A buli az buli.

– Én szeretem a bulit – jelentette ki Annika.

– Nem ez lesz az első buli, amiben részt veszek – szólt Doyle, és felézett a csillagokra. – Megtaláljuk a csillagokat, aztán a szigetet. Bármi áron.

– Szerintem az egység már megvalósult, és az utunkat is kiválasztottuk – szólt Bran, és a festményekhez emelte a csillagokat, amelyek beleolvadtak a képekbe, és eltűntek.

Hogy ott várják be a harmadikat.